

зѣлъ съ пристѣпъ; подновилъ му твърдинѣтъ, оставилъ войскѣ и въ неѣ, и зѣлъ да владѣе вече сичкото те-
ченіе на Дунава въ Българіѣ; само Бѣлѣградъ оста-
валъ още на царь Самуила, който, дорѣ Гърцити об-
стѣпали Видинъ, си мыслилъ да отвлѣче Василя отъ
тамъ та станѣлъ отъ Охридъ и потеглилъ за Едрене. Тамъ
тогава празнували Св. Богородицѣ, и той ударилъ
ненадѣйно на него та го плѣнилъ, нѣ безъ да ся о-
държи въ него, скоро ся върнѣлъ назадъ; защото Васи-
лій былъ напѣлнилъ съ войскы прѣзъ Нишъ въ Българіѣ,
по полето на Моравѣ и испоразвалилъ Българскыты твър-
дины прѣзъ дѣто прѣминѣлъ; явилъ ся скоро и подъ Ско-
піе, който былъ единъ отъ по-първиты столичны гра-
дове на Българіѣ, и ся оправлявалъ отъ Петровыя
сынъ Романа. Царь Самуилъ го чякалъ тамъ наблизу
по южнѣтъ странѣ на р. Вардаръ. То было есенъ,
та рѣката была прѣлѣла, и той ся надѣялъ, че тя ще
го защити, нѣ скоро Гърцити намѣрили бродъ, и прѣ-
минѣли мѣлчишкомъ рѣкѣтъ. Самуилъ несмѣлъ да
ся удари, ами тоя часъ ся стѣписалъ и оставилъ въ
рѣцѣтъ на неприятеля своя станъ. Тогава Романъ,
за когото ся приказва, че издалъ града, прѣдалъ Скопіе
Императору, и той го наградилъ съ чинъ Патрицій, ка-
то го поставилъ и управитель на Авидосъ въ Малж-
Азіѣ. Послѣ Гърцити ся управили камъ укрѣпеныя
гр. Перникъ*), който ся запазвалъ отъ славныя Бъл-
гарскый войводѣ Кракра. Тука Василий испотрошилъ
дѣ да си е войска, за да го приземе, нѣ не сполучилъ
и ся върнѣлъ назадъ въ Цариградъ прѣзъ Пловдивъ,
и отъ тамъ прашалъ сякъ годинѣ до 1013 г. новы
войскы да биѣтъ Българіѣ, дѣто сичко що имъ ся
испрѣчвало прѣдъ очиты, разваляли; а царь Самуилъ,

*) Остатки отъ тѣхъ най-якѣ крѣпость по онова врѣмя,
ся намирать и днесъ въ прохода на пл. Витошѣ, помежду гр. Со-
фійѣ и Дупницѣ.